

Sygn. akt IV CSK 51/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa P. B.  
przeciwko T. K. i K. K.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 28 lipca 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych  
od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie  
z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca 947/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398<sup>4</sup> § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania się na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. konieczne jest wskazanie przez skarżącego okoliczności uzasadniających twierdzenie o zaistnieniu jednej z podstaw nieważności postępowania określonych w art. 379 pkt 1 - 6 k.p.c.

Argumenty powołane we wniosku nie pozwalają na przyjęcie, że zachodzi nieważność postępowania, o której mowa w art. 379 pkt 5 k.p.c. uzasadniona dokonaniem przez Sąd drugiej instancji innej kwalifikacji prawnej roszczenia powoda na innej podstawie faktycznej, niż przez niego wskazana, bez poinformowania stron o zmianie podstawy prawnej, co w rezultacie pozbawiło powoda możliwości obrony jego praw. Powód domagał się od pozwanych zwrotu połowy kwoty pieniężnej wchodzącej w skład majątku wspólnego, którą jego żona wręczyła swym rodzicom na zakup mieszkania, które miało być przez nich następnie przekazane powodowi i jego żonie, do czego nie doszło oraz zwrotu nakładów poniesionych na remont tego mieszkania. Zakwalifikowanie przez powoda obu kwot jako nakładów nie stanowiło elementu podstawy faktycznej a element podstawy prawnej. Brak poinformowania przez Sąd drugiej instancji o zamiarze rozważenia roszczenia dotyczącego zwrotu kwoty wręczonej na zakup mieszkania na podstawie art. 410 k.c. nie naruszył prawa do obrony pozwanych, bo w apelacji powód podnosił zarzut naruszenia tego przepisu, a więc obowiązkiem Sądu, jako sądu *meriti*, było dokonanie analizy stanu faktycznego w oparciu o tę podstawę prawną, a pozwani reprezentowani przez pełnomocnika mieli możliwość odniesienia się w okresie kilkumiesięcznym do tego zarzutu oraz

zgłaszania twierdzeń, wniosków i dowodów bez naruszenia art. 381 k.p.c. Zaniechanie inicjatywy procesowej przez stronę w sytuacji gdy miała możliwość obrony swych praw wyklucza przyjęcie naruszenia prawa procesowego przez sąd.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek powoda o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.